

Alexandra Tamášová

Dubois – 17-20

Králové zinku

Střecha měla hodně zinkových částí. Taková práce vyžadovala skutečné znalce. Kov bylo třeba ohnout, s přesností rozříznout, vyčistit a nakonec svařit. Také bylo třeba počítat s dilatačními spoji na strategických místech. Z dvojice, kterou jsem zaměstnával, to byl Pedro Kantor, kdo se tomu měl rozumět. Ale když jsem ho sledoval, jak nasává z plechovky, zakopává o tašky, křiví kladivem hřebíky, a řeže fošny nakřivo, začal jsem o jeho talentu klempíře pochybovat. Moje obavy se potvrdily v den, kdy se rozhodl zanechat na chvíli podkroví, aby vypadl ze stereotypu, a opravit plech na komíně. Holýma rukama zápasil s tím kusem železa celý den. Nakonec jsem se rozhodl položit mu pár otázek.

„Vy nemáte ohýbačku?“

„To je k ničemu. Není třeba.“

„Jak pak dokážete tvarovat?“

„Rukou a kladivem.“

„Nevyčistíte to kyselinou, před tím, než to svaříte?“

„To nemá cenu. Poslyšte, pane Tanner, já se ve své práci vyznám. To já udělal budovu, kde sídlí banka Crédit Lyonnaise na třídě...Víte, ta, která protíná ulici Republiky.“

„A tam jste taky svařoval hořákem značky Camping-gaz?“

„Ne, zapalovačem. Není tak, Pierrot? Banka Lyonská, zapalovačem svařená.“

A Pierrot se řehtal. A Pedro se svíjel smíchy. A já se na to všechno díval celý zhroucený, sklíčený a skleslý. Když jsem se vzdaloval, naposledy jsem se podíval na základy mého komína, Kantorovo velké dílo. Vypadal jako něco mezi soškou Césara a mobilem od Caldera.

Předpověď

Byl jsem pořád neklidnější. Už celé týdny nepadla ani kapka. Nebe nám ukazovalo svou přívětivou tvář, ale podle všeho se počasí mělo změnit. Každé ráno jsem konzultoval stránku Météo France, abych sledoval předpověď na pět dní. Četa na střeše ani zdaleka nesdílela moje obavy. Žádná ochrana, žádná plachta, nic.

„Když je tak hezky, můžete bejt klidnej.“

Klidný jsem byl o to míň, že Météo France vysílala v pondělí mimořádnou předpověď hlásící silné bouřky a vichřici v pátek odpoledne nad Toulouse.

„Tentokrát je to vážné. Je absolutně nezbytné, abyste přinesli plachty ještě před koncem týdne, a hlavně, aby byly hotové ty zinkové okapy. Jestli ne, celá tahle část střechy se vylije do domu.“

Vy jste ale úzkostlivej, pane Tanner. Přesně to jsem Pedrovi říkal včera. Pan Tanner je pořád napjatej.

„Když si přečtu předpověď počasí a vidím, v jakém stavu je střecha, mám na to důvod.“

„Ale déšť je až na pátek. A kromě toho, ti od počasí jsou samí troubové. Dělej předpovědi tak, že si strčeš prst do zadku. Já říkám, kdo ví, jestli v pátek vůbec padne nějaká kapka.“

Rádio řvalo dva kroky od nás, Pedro se potil, jak to jen šlo, a Pierre, hrdý na svou poslední hlášku, si mě sebevědomě a s opovržením proměřil, pak se vrátil ke své hromádce tašek. Moderátor v rádiu se zeptal „A kdo jsem já?“

Čekání

Ten týden jsem byl mimořádně neklidný. Pedro se každým dnem víc a víc zamotával do zinkových dosek. Výsledek byl katastrofický. Všechno bylo nakřivo, šikmo. Každým svařeným místem bylo možné prostrčit ruku. Ostatně, místa povolila již při nejmenším tlaku. Když jsem před Pedrem vyjmenoval všechny tyto nedostatky, odpověděl mi pouze, že nic ještě není hotové, že zatím jen rozestavuje části, že až skončí, všechno bude dokonalé. Nezbývalo mi nic jiného, než mu věřit a doufat v zázrak. Nicméně, v klempířově chování nastala jistá změna. Měl nejasný pocit, že pouze jeho imidž pokrýváče a domýšlivost samce nedokážou čelit blížícímu se termínu. Začal jsem u něj badat zárodky živočišního strachu. A to mě děsilo. Každý den jsem zkoumal předpovědi počasí. Pořád opakovali to samé. Konec světa přijde v pátek.

Vichřice

Ve čtvrtek večer to u nás vypadalo jako noc před bitvou. Bylo pozdě a na střeše pracoval každý v dost husté atmosféře. Zinkový okap se rozjížděl na všechny strany, komín nabýval groteskních úhlů, nic nebylo rovné ani vodotěsné. Co se týče Pierra, toho se zas zmocnil nejistý strach a pokládal tašky jednu za druhou. Než odešli, požádal jsem ty dva hromotluky, aby zítra nezapomněli přinést plachtu.

„To nehrozí.“ Odpověděl Pedro suše.

V pátek ráno Météo France odvysílala další varování před silnou vichřicí a bouřkami, které mají přijít odpoledne. Oznamil jsem tu novinu pokrývačům. Ti však neodpověděli.

„Máte plachty?“

Pedro ukázal na hromadu pláten, které byly naskládány u komínu a pokryté plastem. Bylo děsné vedro. Tak kolem 37 - 38°C. Nebylo stopy ani po nejmenším závanu větru a tašky byly žhavé. I přesto, že tlak stoupal každou hodinu, rádio nepřestalo řvát, jako za pěkných dnů. Kolem čtvrté se obloha od západu zamračila a skupina černých mraků se objevila na horizontu. V tom okamžiku se ozval Pierrův mobil. Jeho tvář zvažněla a řekl jenom „Ach tak.“ Třikrát za sebou. Pak mi řekl:

„To je můj bratr. Volá mi z Agenu. Právě se tudy prohnala vichřice. Zřejmě to bylo hrozné. Smršť, hrozivý vítr, odnesené střechy a vyvrácené stromy.“